

RETRATS DEL NATURAL
QUICO PALOMAR CAPDEVILA
TROBADOR

(65)

CRISTINA CALDERER

Potser és ell l'últim romàntic

TONI VALL
BARCELONA

“Quico, això que estàs tocant és *Here comes the sun*, oi?” “No, em sembla que no”. I continua tocant-la. “Quico! Això és *Here comes the sun!* No em diguis que no!” “*Bueno*, va, potser sí”. I després toca *La bamba* i la canta: “*Para bailar la bamba se necesita una escalera larga...*” I *Historia de un amor*: “*Es la historia de un avión...*” I el *Volver* de Gardel: “*Volveeeeeer, con la mona Chita...*” També Sabina. *El rock de la preso* d’Elvis. També Perales: “*Aquel vestido que nunca estrenaste lo estrenas hoy*”. I “*Si no estás más a mi lado so mamá*”. *El ball de la civada* i *Baixant de la Font del Gat*. Va tocant i desfilant el seu incontentible repertori mentre li fan fotos i una passavolant observa el xou que estem fent al mig del carrer. Porta també la seva carpeta de dibuixos i pintures i l’hi ensenya a la noia. La miro també i me n’agraden uns quants. El Quico Palomar és un trobador, un caminant de la ciutat, incansable joglar de la immediatesa. Cantant, poeta, recitador, improvisador. Evoca paisatges i sentiments caçats al vol, sap arrencar-te una riallada i un pensament sincer amb

una sola ocurrència amanida tan sols rascant amb la pua una corda de la mandolina.

Porta tota la vida passejant i amb el passeig es busca la vida de nit i de dia. Si vols dona-li una moneda de dos euros per una cançó o un bitllet de cinc per una aquarel·la. Si no, doncs tan amics i tal dia farà un any. Continuarà el seu camí i tal vegada a la terrassa del costat, entre els efluis guaridors d’una cervesa i el fum del tabac acabat d’embolicar, trobarà cinc minuts de conversa que li alegraran el dia. Està una mica decebut perquè molts dels llocs on li agradava anar, tocar i cantar han desaparegut. Llocs que s’estimava com El Cellar d’en Bot o El Segundo Acto, indrets de tota la vida, autèntics i genuïns, que sembla que ja no interessin gaire a ningú. “Referents culturals”, emfasitza. L’entristeixen aquest tipus de pèrdues però ell tira endavant, camina i recorda, rememora instants mentre imagina quin serà la propera cançó. Idealitza el passat però només perquè potser llavors ell era més jove.

Va néixer a Moià. De família de teixidors, volia ser aviador i als 23 anys guilla perquè el món se li ha fet petit. Als 25 anys la Barcelona de finals dels anys setanta se li obre de bat a bat. Primer fa d’enquestador per les cases i de seguida detecta que als carrers tot està per fer, que són un focus d’animació i neguit cultu-

Polivalent
És un cantant incansable, poeta, improvisador i sap arrencar una rialla

Debilitat
Està preparant un dibuix de l’Ada Colau, que li cau millor que altres polítics

ral que convé colonitzar per al bé de tothom. Així, participa en la formació de La Fura dels Baus, una etapa inicial d’efervescència per festivals i cercaviles, un devessall d’espontaneïtat que aprofita al màxim. “M’interessava més la cançó que el teatre, més Pau Riba que els Comediants”, rememora per explicar la separació de camins amb la Fura. Se’n va a Madrid a comprovar què era allò de la Movida i a vendre els seus dibuixos. És un *hippy* – “potser massa i tot” – que ha après a dibuixar amb un curs per correspondència i a tocar la guitarra mirant la tele, escoltant la ràdio i posant discos. Li agrada explicar que va fer de teloner espontani dels Family i els Iceberg al primer festival *hippy* d’Espanya, en un llunyà Granollers dels setanta. També a la Nit del Folk de Cardedeu i al Canet Cançó.

“Abans trobava graciós viure”

Són ja molts anys de trajecte vital construint un relat contra corrent, a la intempèrie de les convencions. Sempre amb la seva carpeta o amb les pintures enrotllades que desplega “com si fossin les taules de la llei”. I als 64 anys segueix al peu del canó, cantant allà on el deixen, buscant escenaris alliberats i sincers. El carrer és fred, a vegades dur, i no li agrada empenyar la gent. Si no rep *feedback* sap apartar-se a temps, intenta no ferir susceptibilitats. Però no

reprimeix l’instint d’artista de la distància curta.

Conversar amb el Quico és connectar amb una manera bonica d’entendre la vida. “Ofereixo un món de fantasia i surrealisme i a vegades la gent em diu que de surrealisme ja en tenen prou amb el seu”. “Abans trobava graciós això de viure. Ara sembla com si fos una mica més pesat”. “Ets un àcrata, Quico?” “Suposo. Però potser sóc més aviat un utòpic. Crec en un altre món i en una altra manera de fer”. Està preparant un dibuix de l’Ada Colau, que li cau una mica millor que la resta de polítics. Opina que ens estem desbarcelonitzant i descatalanitzant i que, si a més a més ens fem independents, què quedarà de nosaltres? Abans que cap altra cosa ha volgut ser lliure però no està segur d’haver-ho aconseguit. “Em pots presentar com l’últim romàntic”, em suggereix. Però de seguida s’esmena, perquè coneix gent jove que també és bastant romàntica.

És un apassionat de l’Edat Mitjana, els castells, els vikings i els ovis –un misteri més de la nostra vida– i creu que hauria de fumar menys per cuidar-se millor la veu. Encara que estigui una mica enrogallat, quan arriba la nit la veu se li aclareix. Una mica de màgia mai va malament. Remeno la seva carpeta i li compro el dibuix d’un gat. Segur que ens tornem a trobar. —